

Capellans cèlibes i capellans casats

Dc, 1/12/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Amb motiu de la renúncia del bisbe de Solsona, **Xavier Novell** i del casament, torna a estar d'actualitat la qüestió del celibat dels capellans.

Cal dir que el Vaticà II, en el decret sobre els preveres, deia que el celibat “no s'exigeix per la naturalesa mateixa del sacerdoti”, ja que no és cap dogma de fe. Encara més: a l'Orient cristià, catòlic i ortodox, “a més d'aquells que escullen el celibat, hi ha també preveres casats”.

El pare **Manel Nin**, monjo de Montserrat i exarca per als catòlics bizantins de Grècia, que va ser pare espiritual (1996-1999) i rector (1999- 2016) del Pontifici Col·legi Grec de Roma, [recordava](#) que “les Esglésies Catòliques Bizantines tenen el doble clergat, casat i cèlibe”. No és que els mossens es casin, sinó que els seminaristes que s'han casat, son ordenats preveres. Així a Hongria i a Ucraïna, “el 99% del clergat està casat”, mentre que en altres països, els capellans casats son el 75%, el 50% o el 30%. Manel Nin, degut al temps que va passar al Col·legi Grec, deia que havia conegut “sacerdots casats, òptims sacerdots i òptims pares de família” i també, “preveres cèlibes, òptims”. I per això deia que “el tema d'obrir l'Església Catòlica Llatina a ordenar homes casats, l'eixamplaria dient: obrir l'Església Catòlica Llatina als preveres cèlibes i als preveres casats”.

També el **papa Francesc**, el maig de 2014, de retorn del viatge a Terra Santa, va dir, en relació als preveres, que “el celibat no és un dogma de fe, és una regla de vida” i “en no ser un dogma de fe, la porta és oberta”.

El papa també va recordar que “l'Església catòlica té preveres casats en els ritus orientals”, els capellans catòlics de les Esglésies Orientals (maronites, armenis, melquites o coptes) en plena comunió amb Roma, que mantenen el caràcter optatiu del celibat dels preveres.

Com he dit abans, el Concili Vaticà II, en el Decret sobre els preveres, deia que el celibat “no s'exigeix per la naturalesa mateixa del sacerdoci, com apareix per la pràctica de l'Església primitiva, i per la tradició de les Esglésies orientals, on a més d'aquells que escullen el celibat, hi ha també preveres casats”. De fet, l'Església primitiva no tenia el celibat com a condició sine qua non per ser ordenat. Així, la primera Carta a Timoteu, en parlar dels requisits per ser elegit bisbe, diu que l'ordenat ha de ser “marit d'una sola dona” i la Carta a Titus, pel que fa als preveres, diu també que l'ordenat “sigui irrepreensible, marit d'una sola muller”.

Podria haver un nou replantejament del celibat presbiteral amb el papa Francesc? De fet, no és només el papa qui deixa la porta oberta per parlar d'aquest tema. El cardenal brasiler **Claudio Hummes** (que li va dir a Bergoglio en el conclave: “Recorda't dels pobres”), ja va afirmar també, que “el celibat no és part del dogma de l'Església i la qüestió està oberta a discussió”. I el qui va ser bisbe de Lleida, Joan Piris, també digué que “el celibat es pot revisar”, tot i que considerava que aquest tema no era una qüestió fonamental.

A més, l'octubre de 2019, el Sínode de l'Amazònia va obrir la porta a l'ordenació d'homes casats, per 128 vots a favor i 41 en contra. I és que si les Esglésies Orientals tenen el celibat opcional per als preveres, ¿per què no pot ser també així a l'Església Llatina? I si els anomenats diaques permanents són casats i els preveres anglicans que han passat a l'Església catòlica també ho són ¿no ho poden ser també els preveres de l'Església Romana?

També **Xavier Poch**, superior del monestir del Miracle, deia, molt encertadament, pel que fa al celibat dels preveres, que s'hauria de “reconduir la norma actual cap a l'opcionalitat”.

És diferent el cas dels religiosos i dels monjos, on des dels inicis del monaquisme i de la vida consagrada, el celibat és un aspecte que ens “identifica i ens configura com a model de vida”.

Finalment cal recordar que a l'homilia del 12 de maig de 2014, el papa Francesc deia: “Qui sóc jo per posar traves? Qui som nosaltres per tancar portes? És l'Esperit qui fa que l'Església camini. Cada vegada més, més enllà dels límits, més endavant”.

I és que, com ha dit el teòleg **José Mª Castillo**, “Jesús va instituir l'Eucaristia, però no el celibat”.

Crec que és d'un gran interès l'article del teòleg **Xabier Pikaza**, que va fer a propòsit de la dimissió i del casament del bisbe de Solsona. Pikaza recordava un treball que tractava sobre el nomenament (o elecció) de Teodor (o Teodoret) com a bisbe de Cir. Aquest Teodor era un bon cristià que vivia amb la seva família. Quan morí el bisbe, el clergat decidí nomenar Teodor, nou bisbe de Cir.

Teodor va voler deixar les coses clares per acceptar ser nomenat nou bisbe i posà aquestes tres condicions.

La primera: que no podia deixar la caça. Li respongueren que necessitaven un bisbe normal i que ell no tindria cap problema per poder continuar caçant.

La segona condició de Teodor, és que ell era casat. Li respongueren que el volien de bisbe perquè coneixien la seva dona i sabien que ella l'ajudava a ser un bon

cristià.

La tercera cosa que Teodor els va fer saber, és que des del Concili de Nicea (325), hi havia tota mena de bisbes, arrians, semiarrians, ortodoxos, macedonians.... Teodor els digué que ell no podia entrar en disputes i a més, no tenia clars alguns detalls, com sí que els tenien els bisbes Atanasi o Basili i que per això no volia anar discutint i resolent heretgies. Li van contestar a Teodor: “Precisament per això volem que siguis el nostre bisbe. Volem que siguis bisbe segons l’Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist. En tens prou amb Mateu, Marc, Lluc i Joan. Alguna vegada Pau i res més. No volem que ens donis lliçons de teologia, sinó de vida i d’Evangeli. No ens prediquis temes discutits, sinó el Sermó de la Muntanya. Amb això en tenim prou”. Després d’això, l’assemblea cridà: “Bisbe, bisbe”. Teodor va ser presentat al poble que estava al carrer d’aquesta manera: “Aquest és el nostre bisbe”.

Crec que al costat d’aquest testimoni rescatat pel teòleg Xabier Pikaza, són molt vàlides les paraules que el papa Francesc va adreçar al clergat eslovac el passat mes de setembre. El papa els deia: “Que l’anunci de l’Evangeli sigui alliberador, mai opressor. I que l’Església sigui signe de llibertat i d’acolliment”.

L’elecció del nou abat de Montserrat per part dels monjos, sense cap mena d’interferències externes a la comunitat monàstica, i de ningú més, demostra que a l’Església les coses es poden fer d’una manera més democràtica. I que els capellans casats poden ser tan bons capellans com els capellans cèlibes.